

ὅτι εἶναι μογγολικῆς καταγωγῆς· πῶς δὲ καὶ διὰ τίνων μέσων μετέβησαν εἰς τὰς νήσους ἐκεῖνας δὲν εἶναι δύσκολον νὰ ἐννοήσῃ τις, ἀφοῦ καὶ τώρα ἀκόμη διὰ μονοξύλων αὐτοὶ οὗτοι οἱ ἄγριοι μεταβαίνουν ἀπὸ μιᾶς νήσου εἰς ἄλλην πολλὰς ἑκατοντάδας μιλίων ἀπεχούσης. Ἐκτὸς τούτου ἡ ἐπιφάνεια τῆς γῆς μας ἔχει λάβει τοσαύτας μεταβολάς, ὥστε πολλὰ μέρη αὐτῆς, τὰ ὅποια τὴν σήμερον εἶναι ξηρά, ἦσαν ποτε ὑπὸ τὴν θάλασσαν, καὶ ἄλλα, τὰ ὅποια εἶναι τώρα ὑπὸ τὴν θάλασσαν, ἦσαν ἄλλοτε ξηρά.

Οἱ ἐν τῇ παρούσῃ εἰκονογραφίᾳ δύο ἄγριοι πολέμισται ἐδημοσιεύθησαν τὸ πρῶτον διὰ τοῦ «Ἀστέρους τῆς Ἀνατολῆς» ἐν συνεχείᾳ μὲ διήγημά τι ἀληθές, «Γρία ἔτη μεταξὺ τῶν ἀγρίων.»

Οἱ ἄγριοι κάτοικοι τῶν νήσων τούτων στολίζουσι τὰ σώματά των διὰ χρωμάτων ἀνεξιτήλων, τὰ ὅποια διὰ δέξος τινὸς ἐργαλείου ἐμβάλλουσιν ἐντὸς τοῦ δέρματος· παριστάνουν δὲ δι' αὐτῶν διάφορα σχήματα, ζῶων, δένδρων καὶ ἄλλων φρικωδῶν μορφῶν, ἵνα φαίνωνται τρομεροὶ ἐν πολέμῳ· ἐπεὶ δὲ εἶναι γυμνοὶ, ἡ θεωρία των εἶναι τῷ ὄντι φοβερά — ἡ δὲ πλοκή τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς των καὶ τὰ φοβερά ῥόπαλα, δι' ὧν εἶναι ὠπλισμένοι καθιστῶσιν αὐτοὺς ἔτι τρομερωτέρους. Οἱ περισσότεροι τῶν κατοίκων τῆς Πολυνησίας εἶναι ἀνθρωποφάγοι.

Οἱ Χριστιανοὶ τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς στέλλουσιν ἱεραποστόλους πρὸς αὐτοὺς, ἵνα τοὺς φέρωσιν εἰς τὴν ἐπίγνωσιν τοῦ ἀληθοῦς Θεοῦ καὶ τοῦ Εὐαγγελίου τῆς εἰρήνης τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ οὕτω ἀνοψώσωσιν αὐτοὺς ἀπὸ τῆς κτηνώδους καταστάσεως, εἰς ἣν εὐρίσκονται.

(Ἀστὴρ Ἀνατολῆς.)

ΟΙ ΕΝΤΑΦΙΑΣΘΕΝΤΕΣ ΖΩΝΤΕΣ.

(Διήγημα Ἑλβετικόν.)

Μετάφρασις ἐλευθέρα ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ.

(Ἰδὲ προηγούμενον φύλλον.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

«Ο παποὺς καὶ ὁ ἔγγονος.»

Εἰς μίαν τῶν ἀποκέντρων καὶ μὴ συχνάζομένων κοιλάδων τῶν πρὸς τὴν Γαλλίαν πλευρῶν τῶν ὀρέων τῆς Γροῦρας ἔζη πτωχὴ τις καὶ ἀπλοῖκῃ οἰκογένεια, ἐξ ἐκείνων, αἵτινες ἀπαντῶνται συνήθως ἐπὶ τῶν ὀρέων τούτων.

Ἀπᾶσα ἡ περιουσία των συνίστατο ἐκ μικρᾶς τινος καλύβης, ἥτις ἔκειτο ἐν τῷ βάθει τῆς κοιλάδος, ἐξ ὀλίγων ἀγέλαδων καὶ αἰγῶν, καὶ ἐκ τῆς ἐπιτηδεϊότη-

τος τῶν χειρῶν τῆς οἰκογενείας, διὰ τῶν ὁποίων κατὰ τὰς μακρὰς ὥρας τοῦ χειμῶνος κατεσκεύαζον καὶ ἐσκάλινον διάφορα πράγματα καὶ ἀγγεῖα, τὰ ὅποια ὡς προείπομεν ἐπώλουν εἰς τὰς πλησιοχώρους κώμας.

Ἡ οἰκογένεια δὲν ἦτο πολυάριθμος — ὁ παποὺς Λοπράζος, ὁ υἱὸς του Ἰάκωβος μετὰ τῆς δραστηρίου συζύγου καὶ τῶν τριῶν τέκνων του, τοῦ πρεσβυτέρου Ἰακώβου, δέκα καὶ τριῶν ἐτῶν τὴν ἡλικίαν καὶ δύο ἄλλων 9' καὶ δέκα ἐτῶν· ἔζων δὲ ὅπως συνήθως ζῶσιν οἱ πτωχοὶ ἐκεῖνοι κάτοικοι τῶν κοιλάδων ἐκεῖνων.

Τὸ μὲν θέρος ὁ πατὴρ Λοπράζ ἀνῆρχετο εἰς τὰ ὄρη μὲ τὰς ἀγέλαδας καὶ αἰγας, καὶ διήρχετο τὸ θέρος κατασκευάζων τυρίον, ἐπανῆρχετο δὲ τὸ φθινόπωρον φέρων μεθ' ἑαυτοῦ τὰ κτήνη του μετὰ τοῦ προϊόντος αὐτῶν τούτου.

Ἐνῷ δὲ ὁ πατὴρ ἔζη οὕτως ἀπομεμονωμένος ἐπὶ τῶν ὀρέων, ἡ μήτηρ ἐφρόντιζε διὰ τὰ τῆς οἰκίας, καλλιεργοῦσα τὸν μικρὸν τῆς κήπον καὶ ἀγρὸν, γνέθουσα καὶ κλώθουσα μαλλία πρὸς χρῆσιν τῆς οἰκογενείας καὶ ἀνατρέφουσα τὰ τέκνα τῆς εἰς τὴν ἐργασίαν καὶ τὸν φόδον τοῦ Κυρίου.

Εἶχε δὲ πρὸς τοῦτο βοηθὸν τὸν σεβάσιμον γέροντα πενθερόν της, ὅστις διήρχετο τὰς ὥρας τῆς ἀναπαύσεώς του κόπτων ἐκ ξύλου διάφορα τεμάχια, τὰ ὅποια ὁ υἱὸς καὶ οἱ ἔγγονοι αὐτοῦ κατεσκεύαζον εἰς πινάκια ἢ ἐσκάλινον κατὰ τὰς μακρὰς ὥρας τοῦ χειμῶνος.

Τὰ παιδιὰ καθήμενα κατὰ μέρος ἐνησχολοῦντο εἰς τὴν σπουδὴν τῶν μαθημάτων των μέχρι τῆς ὥρας, καθ' ἣν ὁ πρεσβύτερος υἱὸς ἀνεγίνωσκε μεγαλοφώνως ἕκ τινος διδακτικοῦ βιβλίου εἰς ἐπήκοον πάντων.

Οὕτω διήρχετο τὰ ἔτη τῆς ἡ οἰκογένεια μέχρις οὗ ὁ νεώτερος Ἰάκωβος ἦτο 13 ἐτῶν. Κατὰ τὴν συνήθειαν ὁ πατὴρ Λοπράζ ὠδήγησεν τὸ μικρὸν τοῦ ποιμνίου εἰς τὰ ὄρη, ὅπου διέμεινε μέχρι τοῦ Νοεμβρίου, τῆς ἐποχῆς τῆς ἐπανόδου τῶν κτηνῶν εἰς τὰ ἴδια. Ἀλλ' ἐνῷ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου οἱ ἄλλοι κτηνοτρόφοι ἐπέστρεφον, ἡ δὲ ὠρισμένη ἡμέρα τοῦ ἁγίου Δενισίου παρῆλθεν, ὁ πατὴρ Λοπράζ δὲν ἐφαίνετο.

Ἡ ἀργοπορία αὕτη ἐνέβαλεν εἰς πολλὰς ὑποφίας τὸν παποῦ Λοπράζ καὶ ἐπὶ τέλους τὸν ἠνάγκασεν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὰ ὄρη πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ υἱοῦ του καὶ τοῦ ποιμνίου του, διότι οὐδεὶς τῶν γειτόνων, οὔτινες ἐπέστρεψαν ἐκ τῶν ὀρέων μὲ τὰ ποιμνία των, εἶχεν ἰδεῖ αὐτόν.

Πρὶν ὅμως ἐκκινήσῃ, ἡ νύμφη του τὸν παρατήρησεν, ὅτι ἦτο πολὺ γέρων καὶ ἀδύνατος καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ ἐκτεθῇ εἰς τοὺς κινδύνους τῶν ὀρέων, ἀλλ' ὁ γέρων οὐδεμίαν ἐδίδεν ἀκρόασιν εἰς τὰς παρατηρήσεις αὐτῆς.

Ἐπὶ τέλους, ὅταν ἡτοιμάσθῃ διὰ τὴν ὁδοπορίαν τε, στραφεὶς πρὸς τὸν ἔγγονόν του Ἰάκωβον, — «Δὲν σε ἀ-

ρέσει, — εἶπε, — νὰ μὲ ἀκολουθήσῃς εἰς τὰ ὄρος πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ πατρὸς σου ; »

« Εὐχαρίστως, παπού, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος· πρὸ πολλοῦ ἐπεθύμουν νὰ ὑπάγω εἰς τὰ ὄρη, ἀλλ' ἐφοβοῦμην μὴ πως ἡ μήτηρ μου δὲν θὰ μοι τὸ ἐπέτρεπεν. Ἀλλὰ μαζὺ σου, παπού, θὰ ᾔναι πολὺ ὥραϊον καὶ εὐχάριστον. »

Ἡ μήτηρ δὲν ἐράνη εὐχαριστημένη μὲ τὴν πρότασιν τοῦ γέροντος, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ οὐρανὸς ἦτο αἶθριος καὶ ὁ καιρὸς ὥραϊος, συγκατετέθη νὰ ἀφήσῃ τὸν Ἰάκωβον νὰ συνοδεύσῃ τὸν παπὸν του, διότι ἡ ἀδεσδαίτης τῆς καταστάσεως τοῦ συζύγου της ἐπλήρου τὴν καρδίαν της μὲ φόβον καὶ ἀθυρίαν.

(Ἀκολουθεῖ.)

~

Αἰ μαγικαὶ ἀμυγδαλέαι.

~

Ἡ Αἰμιλία ἦτο μικρά τις κόρη δεκαετῆς, ἥτις κατόκει εἰς μίαν ὥραϊαν ἐξοχικὴν οἰκίαν, εἰς τινα τῶν ἐπαρχιωῶν μετὰ τῶν γονέων της καὶ τῆς ἀγαπητῆς αὐτῆς ἀδελφῆς Εὐρυδίκης, ἥτις ἦτο δεκατεσσάρων ἐτῶν τὴν ἡλικίαν.

Κατὰ τὸ δευτερὸν ὥραϊας τινὸς ἡμέρας περὶ τὰ τέλη τοῦ Αὐγούστου, αἱ δύο ἀδελφαί, μὲ τοὺς βραχιόνάς των ἐρριμμένους περὶ ἀλλήλων, περιεπάτουν εἰς τὸν κῆπον, συνομιλοῦσαι λυπηρῶς, διότι τὴν ἐπαύριον ἡ Εὐρυδίκη ἔμελλε νὰ ἀναχωρήσῃ διὰ τὰς Ἀθήνας, ὅπου ἔπρεπε νὰ εἰσέλθῃ ὡς ἐσωτερικῇ μαθήτρια εἰς ἓν τῶν ἐκεῖ παρθεναγωγείων.

— « ὦ, » εἶπεν ἡ Εὐρυδίκη ἀναστενάζουσα — « Πόσον λυπηρὸν μοι φαίνεται νὰ φύγω, νὰ σὰς ἀφήσω ὁλως καὶ νὰ ὑπάγω εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου δὲν γνωρίζω κανένα ! Καὶ τὸ χειρότερον νὰ μὴ ἴδω τοὺς γονεῖς μου, οὔτε σὲ μέχρι τοῦ ἐρχομένου Ἰανουαρίου, — εἶναι πολὺ σκληρὸν πρᾶγμα ! »

— « Ναί, — ἀπεκρίθη παρηγορητικῶς ἡ μικρά της ἀδελφή. — εἶναι σκληρὸν, καθὼς λέγεις, ἀλλὰ θὰ συνειθίσῃς, Εὐρυδίκη μου, ἐκτὸς τούτου θὰ ἔχωμεν τακτικὴν ἀλληλογραφίαν — θὰ μοι γράφῃς ὅ,τι κάμνεις εἰς τὸ σχολεῖον, καὶ ποῖας ἔχεις φίλας, καὶ πῶς περνᾷς τὴν ἡμέραν. Καὶ ἐγὼ θὰ σοὶ γράφω ὅ,τι κάμνω ἐδῶ, καὶ ποῖος ἔρχεται καὶ ποῦ πηγαίνω. »

— « Καὶ πῶς πηγαίνει τὸ κανάρι μου, καὶ ὁ κῆπός μου, αἶ, Αἰμιλίτσα μου, θὰ μοι τὸν περιποιήσῃ, δὲν εἶναι ἔτσι ; διότι φοβοῦμαι, ὅτι ὁ μπάμπας Πέτρος θὰ τὸν παραμελήσῃ, ἂν τὸν ἀφήσω εἰς τὴν φροντίδα του. »

— « Ἐννοία σου, θὰ τὸν σκαλίζω, καὶ θὰ πὸν ποτίζω καλλίτερον καὶ ἂν αὐτὸν τὸν ἰδικόν μου, ὥς ὅταν ἔλθῃς θὰ τὸν εὕρῃς εἰς καλὴν κατάστασιν. »

— « Ἐλα τώρα νὰ κάμωμεν κατὶ τι τὸ ὁποῖον τὸ ἀνέ-

γνωσα πρὸ ἡμερῶν εἰς ἓν βιβλίον, ἀλλὰ πρῶτον τρέξε ζήτησε τῆς κυρούλας δύο ἀμύγδαλα καὶ ὀλίγην κλωστήν. »

Ἡ Αἰμιλία ἔσπευσε νὰ φέρῃ τὰ ἀμύγδαλα, τὰ ὁποῖα ἡ Εὐρυδίκη ἔσπασε πάραυτα μὲ προσοχήν, ὥς τε τὸ σπέρμα νὰ διατηρηθῇ ἀκέραιον. — « Δὸς μου τώρα μίαν καρφίτσαν — εἶπε — καὶ πρόσεχε — βλέπεις ; γράφω τὸ ὄνομά σου ἐπὶ τῆς φλούδας ταύτης καὶ τὸ ἰδικόν μου ἐπὶ ἐκείνης· τώρα θὰ δέσω πάλιν τὰς φλούδας ὁμοῦ, καὶ θὰ χῶσω τὰ ἀμύγδαλα εἰς τὴν γῆν. » Ταῦτα δὲ εἰποῦσα ἡ Εὐρυδίκη ἔσκέπασε τὰ δύο ἀμύγδα μὲ τὸ χῶμα καὶ ἔρριψεν ὕδωρ ἐπὶ τῆς γῆς.

— « Ἐξήγησόν με τώρα, — εἶπε, μὲ περιέργειαν ἡ Αἰμιλία, — τί σημαίνει τοῦτο. »

— « Εὐχαρίστως. Τὰ ἀμύγδαλα ἐκεῖνα θὰ γείνουν δένδρα, — δὲν εἶναι ἔτσι ; »

— « Βέβαια. »

— « Καὶ θὰ κάμουν ἀμύγδαλα βεβαίως. Τώρα, ἕκαστον ἀμύγδαλον τῶν δένδρων ἐκείνων, ἅμα σπάσῃ τις τὸν φλοιόν, θὰ φέρῃ χαραγμένον ἐπ' αὐτοῦ τὸ ὄνομα μίαν ἐξ ἡμῶν. Ἡ ἰδική σου ἀμυγδαλέα θὰ ἔχῃ τὸ ἰδικόν σου ὄνομα, καὶ ἡ ἰδική μου τὸ ἰδικόν μου. Πιστεύω, ὅτι εἴταν τελειώσω τὰς σπουδὰς μου, θὰ δυνηθῶ νὰ κρίνω περὶ τῆς ἀληθείας τοῦ πειράματος. »

— « Εἴσαι βεβαία περὶ τούτου ; »

— « Ὅχι, ἀνέγνωσα μόνον, ὅτι τοῦτο δύναται νὰ γείνη, καὶ ὅς τὸ δοκιμάσωμεν τώρα. Σὺ ὅμως, Αἰμιλίτσα μου, μὴ λησμονήσῃς ποτὲ νὰ ποτίῃς τὰς μαγικάς μας ἀμυγδαλέας. »

Κοράσιον θαυμάζον τὴν βροχὴν.

~

Τῆς κόρης καμαρώσατε τὰ νεῖατά τῇ θωριά της. Δέτε τὰ ῥόδα ποῦ ἀνθοῦν 'σ τὴ ληγερὴ παρθένα. Δέτε τὰ μάτια τὰ γλυκὰ τὰ ὡμορφα μαλλιά της ποῦ πέφτουνε χαρούμενα στοὺς ὤμους ξαπλωμένα. Ἀκοῦστε πῶς γλυκολαλεῖ, στὸν οὐρανὸ κυττάζει, Καὶ τὴ βροχὴ τοῦ Πλάστου μας τὸ μάτι της θαυμάζει.

Δέτε τὰ χέρια τὰ λευκὰ π' ἀπλώνει στὴ βροχοῦλα, Καὶ μέσα στὴν παλάμη της ζητᾷ νὰ σταματήσῃ, Ἀλλ' ἀγνοεῖ τὸ δύστυχο, ἡ κόρη ἡ μικροῦλα, Πῶς δὲν 'μπορεῖ 'σ τὸ χέρι της τοῦ Πλάστου μας νὰ [κλείσῃ

Ἐκεῖνα π' ἀπ' τὴν ἄβυσσο τραβᾷ γὰ νὰ ποτίσῃ Τῆς γῆς μας τὰ γεννήματα, καρπὸς γὰ νὰ βλαστήσῃ,

Καὶ τὸν πατέρα της σιμὰ ποῦ ἔστεκε τὸν κράζει, Νὰ τῆς εἰπῇ γιὰτ' ὁ Θεὸς αὐτὸ μᾶς τὸ προσφέρει,